

RETKELLÄ

- Jane Trygg-Kaipainen -

Voi, miten Elolassa olikaan lämmintä! Kesä oli tullut Elolaan viikko sitten, ja elämä kaupungissa sujui ihanassa rauhassa. Kaikki oli niin hyvin kuin suinkin vain voi olla.

Kaupungin lapset odottivat vanhempiensa kanssa bussia linja-autoasemalla. Heidät oli kutsuttu retkelle. Heidän matkanjohtajansa neiti Pöllövaara ei ollut vielä tullut. Yhtäkkiä huusi yksi ketunpoikasista, se taisi olla Kreetta:

- Tuolta tulee neiti Pöllövaara. Hän istuu jo bussissa.

Linja-auto pysähtyi ja kuljettaja, Hirvelän setä, avasi oven. Neiti Pöllövaara toivotti kaikki perheet sydämellisesti tervetulleiksi. Hän kiitti heitä myös heidän hienosta jonostaan. Jokaiselle olisi paikka bussissa. Kun he olivat istuutuneet omille paikoilleen ja kiinnittäneet turvavyöt, sulki Hirvelän setä ovet. Niin matka alkoi. Matkan aikana he lauloivat yhteislauluja, ja neiti Pöllövaara kertoi hauskoja tarinoita kaikesta, mitä oli sattunut vuoden varrella. Hän kertoi syyspäivästä, jolloin Risto Karhunen oli ollut syyskävelyllä, eikä Hirvelän setä voinut nähdä kunnolla auton-
sa ikkunasta.

- Voivoivoi, se oli sitten kamalaa! sanoi Hirvelän setä rattinsa takaa.

- Onneksi Karhusen mummo tuli ja pelasti Riston viime hetkellä, kuljettaja lisäsi.

Neiti Pöllövaara kertoi myös niistä kolmesta ketunpoikasesta, jotka eivät pitäneet tienvierren lumikasoja liukumäkenään, ihan niin kuin kaikki olivat saaneet lehdestä lukea talvella. Kerttu, Kreetta ja Kaapo katsoivat toisiinsa, mutta eivät sanoneet mitään. Tuula Susi oli matkalla mukana tyttärensä Maijun kanssa. Toimittajakin katsoi pikkukettuja, mutta hänkään ei sanonut mitään, hymyili vain.

Neiti Pöllövaara halusi varoittaa kaikkia lapsia siitä, mitä voi sattua, jos tekee jotain ilman lupaa, kuten eräälle ilveksenpojalle oli käynyt. Tämä oli ottanut pyörän ja lähtenyt ajelulle omin päin. Onneksi pikkuilveksellä oli ollut kypärä päässään, muuten olisi saattanut käydä tosi pahasti. Ilpo punastui, ja häntä nolostutti. Mutta neiti Pöllövaara lopetti muistelunsa kehumalla pikkuilvestä kypärän käytöstä. Sille taputtivat kaikki, eikä Ilpo enää näyttänyt yhtä onnettomalta.

Kuljettajana toiminut Hirvelän setä pysäytti auton levähdyspaikalle järven rantaan. Matkalaiset saisivat käydä uimassa, ja sen jälkeen he voisivat syödä jäätelöä. Neiti Pöllövaara varoitti lapsia, etteivät nämä saa rynnätä ulos bussista. Autosta pitää poistua rauhallisesti ja jokainen omalla vuorollaan. Samalle levähdyspaikalle voi tulla toisia busseja tai autoja, ja silloin ryntäilijät

olisivat vaarassa. Matkalaiset toimivat juuri niin hienosti kuin bussista noustessa pitääkin.

Lapset uivat ja polskivat lämpimässä vedessä. Sekä vanhemmat että nuori herra Asseri Joutsen, paikan rantavahti, seurasivat lasten toimia koko ajan silmä kovana. Asseri Joutsen näytti lapsille, missä kohden rantaa oli matalaa ja missä syvää. Lasten tuli pysytellä merkityllä alueella. Kun Kaapo Kettula tuli kysymään häneltä, voiko laiturilta sukeltaa, taputti Asseri Joutsen Kaapo olalle ja sanoi:

- Hienoa, että kysyit. Tästä on turvallista sukeltaa, kun on tarpeeksi syvää. Mutta muista, ettei koskaan saa sukeltaa vierailta laitureilta kysymättä lupaa.

Kun he olivat uineet tarpeekseen, pukeneet päälleen, valinneet itselleen mieleisensä jäätelötötterön ja jääneet syömään sitä, lähti Asseri Joutsen kotiin omalla veneellään. Hän puki pelastusliivit ylleen ja ajeli pari kierrosta tyynessä vedessä. Lapset huiskuttivat hänelle rannalta ja huusivat:

- Hei sitten! Sen jälkeen Elolan kaupungin joukko kapusi bussiin, ja matka jatkui taas.

Päivästä tuli kaikille ikimuistoinen. Elolan väki puhui kesäretkestään vielä seuraavana talvenaikin, kun elämä kaupungissa suju ihanassa rauhassa, ja kaikki oli niin hyvin kuin suinkin vain voi olla.

